

SATURS

Ievads 11

PIRMĀ NODAĻA

Mājas 51

OTRĀ NODAĻA

Nauda 63

TREŠĀ NODAĻA

Darbs 75

CETURTĀ NODAĻA

Sekss 83

SAREŽĢĪTIE JAUTĀJUMI

PIEKTĀ NODAĻA

Veselība un uzturs 93

SESTĀ NODAĻA

Ģimene 105

SEPTĪTĀ NODAĻA

Bērni 113

ASTOTĀ NODAĻA

Draugi un sabiedrība 127

DEVĪTĀ NODAĻA

Garīgā dzīve 135

Pēcvārds 141

Pateicības 143

IEVADS

*Ai, mīlēt — ceļojums ar ūdeni, ar zvaigznēm,
ar gaisu spiedīgu, ar putekļainām brāzmām:
mīlēt — zibens šautru kauja
un divi augumi, ko medus lāse sakauj.*

PABLO NERUDA, NO XII SONETA

Kad mans vīrs Dankans lūdza manu roku, es nekavējoties mēģināju saraut mūsu attiecības. Piecos kopdzīves gados bijām pārdzīvojuši viņa šķiršanos, manu pārvākšanos dzīvot uz citu pilsētu, karjeras izaugsmes,

SAREŽĢĪTIE JAUTĀJUMI

naidīgu bijušo partneri un sāpinātu viņa mīloto mazo dēlēnu. Es mīlēju šo vīrieti. Dievināju mūsu attiecības. Taču es nespēju apsolīt mīlēt ne viņu, ne kādu citu *visu* atlikušo mūžu. Kā gan kaut kas tāds būtu iespējams? Visas manas iepriekšējās attiecības, gan romantiskās, gan pragmatiskās, liecināja, ka *jūtas nav pastāvīgas*.

Noraizējusies es ierosināju mēnesi padzīvot atsevišķi, dodot man laiku visu apdomāt. Es pavadīju laiku, visu intensīvi izvērtējot. Vai tad man nebija jābūt piedzīvojumu kārai patiesības meklētājai, vīriešu mīlētājai, industrijas līderei, visam iepriekšminētajam šīs vienas dzīves ietvaros? Kā gan es to varu apvienot ar

IEVADS

laulību? Kā es varētu sekot savai sirdij un dvēselei un joprojām garantēt mīlestību šim vienam vienīgajam, vienpatim vīrietim, ar visiem viņa neatkārtojami brīnišķīgajiem, ārkārtīgi mīļajiem ieradumiem *un* viņa briesmīgajām, neciešamajām īpašībām? Par spīti Dankana lieliskajai būtībai viņam tik un tā bija tikai viens prāts. Viens gars. Viens ķermenis. Vai ar to pietiks? Vai ar to pietiks *visam* mūžam?

Turpmāko pārdomu rezultātā es aptvēru, ka manā prātā bija izveidojušies daži diezgan skarbi pieņēmumi par savstarpējām saistībām. Nezin kādēļ es ticēju, ka, kļūstot par sievu, es savā ziņā pārstātu dzīvot.

SAREŽĢĪTIE JAUTĀJUMI

Atšķirībā no agrākās dzīves, kad biju brīva klīst pa pasauli kā pati savās mājās, laulība it kā nozīmēja piesiet sevi vienai vienīgai istabai, kuras atslēga atrastos kāda cita rokās. Nē! Nekad! Nemūžam! Ne nauda, ne bailes no vientuļām vecumdienām mani nepiespiestu izvēlēties šādu kompromisu.

◆

Pēc šī šķirti nodzīvotā mēneša, pēc šīm pārdomām un atklāsmēm, es pavadīju nedēļas nogali ar Dankanu. Biju gatava atklāt viņam visas savas raizes, negaidīdama nekādu

IEVADS

konkrētu iznākumu. Dankanam nācās noklausīties nelielu monologu par to, kā viņš nekad no manis nesagaidītu tradicionālu sievu, par manu neatkarību un nevēlēšanos pakļauties jebkādai vispārpieņemtai uzvedībai. Viņš mani pacietīgi uzklausīja un atbildes vietā pasniedza nelielu kastīti sirds formā. Tajā atradās akmens un spalva. Dankans man paskaidroja: “Akmens esmu es. Tu esi spalva. Lido. Ļauj man būt pastāvīgam un nosvērtam. Apvienosim to visu vienā sirdī. Ļauj mums līdzsvarot vienam otru.” Tas bija skaists un pilnestīgs vēstījums. Dankans mani pārsteidza — mani sajūsmināja viņa spēja būt tik mīlošam,

SAREŽĢĪTIE JAUTĀJUMI

spēja atzīt manu būtību, pazīt pašam sevi un vairāk par visu viņa vēlēšanās saistīties ar mani tādu, kāda esmu.

Gluži tāpat, kā jau iepriekš bija noticis mūsu pašai dziedīgajās attiecībās, mana mīlestība pret Dankanu pacēlās līdz *jaunam, nebijušam* līmenim, kādu es pat nebiju spējusi iztēloties. Pirmo reizi mūžā es pieļāvu, ka laulība nemaz nav tik neiespējama un ka tā varētu pilnveidot manu dzīvi, stiprināt mani. Es aptvēru, ka milzīgās un neizsakāmās bailes, kas mani visu laiku nomāca, bijušas bailes, ka mani nepieņems tādu, kāda esmu. Dankans nebija man palīdzējis pārvarēt bailes, bet

IEVADS

viņš bija palīdzējis atzīt tās pašai sev — un tas arī izrādījās svarīgākais.

Nedēļas nogali mēs pavadījām, mīlestības pārņemti. Kad pienāca laiks atkal šķirties, es zināju, ka šo vīrieti nespēju pamest, ka viņu mīlu no visas sirds. Taču es joprojām nesa-
pratu laulības solījumu mīlēt mūžīgi. Un tad, atkal un atkal pārdomājot mūsu sarunu, es nonācu pie vienkāršās atklāsmes, kas man ļautu piekrist Dankana bīdinājumam, laulībai. Es sapratu, ka, lai cik ļoti arī šobrīd mīlētu Dankanu, es nevaru solīt mīlēt viņu tik ļoti visu turpmāko dzīvi, tāpat kā es nespētu saglabāt jebkādas jūtas pret vienalga kuru cilvēku uz visu atlikušo mūžu.